

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.III.24/2021/17.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2021. július 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2020. december 16. napján kelt 21.B.104/2016/520. számú ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 IV. r. és Terhelt5 XII. r. vádlottak vonatkozásában annyiban változtatja meg, hogy

Terhelt1 I. r. vádlott cselekményeit

költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont),

számvitel rendje megsértése büntettének (Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont),

folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősíti.

Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat – halmazati büntetésül - az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésekre és mellékbüntetésre ítéli.

Az I. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

Terhelt2 IV. r. vádlott cselekményeit

bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont),

bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének (Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont),

bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősíti.

Ezért Terhelt2 IV. r. vádlottat – halmazati büntetésül- az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésekre ítéli, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyásával.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a IV. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

Terhelt5 XII. r. vádlott cselekményeit

bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont),

bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének (Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont),

bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősíti.

Ezért Terhelt5 XII. r. vádlottat – halmazati büntetésül - az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésekre ítéli, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyásával.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a XII. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét azzal, hogy az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2020. január 9. napját megelőző tárgyalási napok feltüntetését mellőzi, Terhelt1 I. r. vádlott személyi igazolványának száma: száml.

A másodfokú eljárás során felmerült 28.800 (huszonnyolcezer-nyolcszáz) Ft bűnügyi költségből kötelezi a Terhelt2 IV. r. vádlottat 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) Ft megfizetésére az állam javára, 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) Ft az állam terhén marad.

Indokolás

[1] A Győri Törvényszék 2020. december 16. napján kihirdetett 21.B.104/2016/520. számú ítéletében tizenhárom vádlott büntetőjogi felelősségéről rendelkezett. Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés), 1 rb. számvitel rendje megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont) és 1 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (1978. évi IV. törvény 276. §.). Ezért öt halmazati büntetésül 4 év szabadságvesztés büntetésre, 4 év közügyektől eltiltás büntetésre és 4 év foglalkozástól eltiltás büntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra, a foglalkozástól eltiltás körében pedig arról rendelkezett, hogy az I. r. vádlott nem lehet gazdasági társaság vezető tisztségviselője.

[2] Terhelt2 IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés), 1 rb. bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont) és 1 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (1978. évi IV. törvény 276. §.). Ezért öt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztés büntetésre és 2 év foglalkozástól eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés büntetést annak elrendelése esetén börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy ebben az esetben a IV. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra, a foglalkozástól eltiltás körében pedig arról rendelkezett, hogy a IV. r. vádlott nem lehet gazdasági társaság vezető tisztségviselője.

[3] Terhelt3 VIII. r. és Terhelt4 IX. r. vádlottakat az ellenük emelt 1-1 rb. bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont), 1-1 rb. bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetének (1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont) és 1 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének (1978. évi IV. törvény 276. §.) vádja alól felmentette.

[4] Terhelt5 XII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés), 1 rb. bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont) és 1 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (1978. évi IV. törvény 276. §.). Ezért öt halmazati büntetésül 1 év szabadságvesztés büntetésre és 2 év foglalkozástól eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A

szabadságvesztés büntetést annak elrendelése esetén börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy ebben az esetben a XII. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra, a foglalkozástól eltiltás körében pedig arról rendelkezett, hogy a XII. r. vádlott nem lehet gazdasági társaság vezető tisztségviselője. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről, azzal, hogy a XII. r. vádlott költségkedvezményben részesült, így kirendelt védőjének díját az állam viseli.

[5] A törvényszék ítélete ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása és a Btk. alkalmazása, a IV. r. vádlott terhére pénzmellékbüntetés kiszabása, a VIII. és IX. r. vádlottak terhére, felmentésük miatt, bűnösségük megállapítása és velük szemben a végindítványban írt büntetések kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, míg az I. r. vádlott irányának megjelölése nélkül, az I. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg a XII. r. vádlott felmentésért és a bűnügyi költség megfizetése alóli mentesítésért terjesztett elő jogorvoslatot.

[6] Az elsőfokú ítélet vádlott2 II. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2020. december 21. napján, vádlott3 III. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2020. december 21. napján, vádlott5 V. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2020. december 22. napján, vádlott6 VI. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2021. január 13. napján, vádlott7 VII. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2021. január 19. napján, vádlott10 X. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2020. december 21. napján, vádlott11 XI. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2020. december 31. napján, vádlott13 XIII. r. vádlottra vonatkozó rendelkezései 2020. december 31. napján jogerőre emelkedtek.

[7] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.48/2021/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést a VIII. r. és IX. r. vádlottak vonatkozásában visszavonta, így vonatkozásukban az elsőfokú bíróság ítélete 2021. április 1. napján jogerőre emelkedett, egyebekben azonban fenntartotta. Rámutatott, hogy a felülbírálat terjedelme az I. r. és a XII. r. vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései, míg a IV. r. vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (10) bekezdése alapján teljeskörű, azzal, hogy az I. r. vádlott vonatkozásában a teljeskörű felülbírálat nem terjed ki a VII. r., X. r. és XI. r. terheltekkel összefüggő magatartásának vizsgálatára a Be. 590.§ (4) bekezdése alapján, mert VII., X. és XI. r. terheltek vonatkozásában hozott felmentő rendelkezések ellen a jogosultak nem jelentettek be fellebbezést.

[8] Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, és az indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett.

[9] A törvényszék a tényállásból helyes következtetést vont az I. r., IV. r. és XII. r. vádlottak bűnösségére, a bűncselekmények minősítése során azonban az I. r. és XII. r. vádlottak vonatkozásában az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazásával nem értett egyet. Kiemelte, hogy szakértő1 igazságügyi könyvszakértő szakértői véleménye szerint a IV. r. vádlott ügyvezetése alatt álló kft1 által kibocsátott számlák, míg szakértő2 igazságügyi könyvszakértő véleménye szerint a XII. r. vádlott ügyvezetése alatt álló kft2 által kibocsátott számlák alapján áfa-visszaigénylés történt a kft3 részéről, ily módon az 1/2006 Büntető Jogegységi Határozat alapján ez csalásnak, nem pedig adócsalásnak minősül az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén. A csalás törvényi tényállása pedig tartalmazza az üzletszerű elkövetést, ily módon az I. r. vádlott terhére az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén a 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő különösen nagy kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette is megállapítható, melynek büntetési tétele 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés. A IV. r. vádlott esetében 125.910.625 Ft kár erejéig ugyancsak a (7) bekezdés b) pontja szerint

minősülő, különösen nagy kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette, míg a XII. r. vádlott esetében 5.940.000 Ft kár erejéig a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette is megállapítható, melynek büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés. Ezzel szemben a Btk. alkalmazása esetén az elkövetési értékekre és az üzletszerűsége figyelemmel a vádlottak terhére rótt költségvetést károsító bűncselekmény büntetési tétele megegyezik.

[10] A büntetési tételeket figyelembe véve megállapítható, hogy azok a IV. r. és XII. r. vádlott esetében megegyeznek, a halmazati szabályok alapján 5 évtől 14 évig, illetve 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés, azonban az I. r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén a büntetési tétel 5-15 évig, a Btk. alkalmazása esetén 5-14 évig terjedő szabadságvesztés. Ugyan az 1978. évi IV. törvény a vádbeli időszakban nem tartalmazta a középértékes szabályt, a Btk. viszont igen, azonban a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezések a Btk. alkalmazása esetén kedvezőbbek, a IV. r. vádlott esetében pedig a pénzmellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések enyhébbek, mint a Btk. pénzbüntetéssel kapcsolatos szabályai. Minderre figyelemmel az I. r. és XII. r. vádlottakra a Btk., IV. r. vádlottra az 1978. évi IV. törvény alkalmazását tartotta indokoltnak.

[11] A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy a vádlottak vonatkozásában további súlyosító körülmény a halmazat, míg a IV. r., és XII. r. vádlottak esetén további enyhítő körülmény a bűnsegédi minőség. Ilyen bűnösségi körülmények között álláspontja szerint az I. r. vádlottal szemben az elsőfokon kiszabotthoz képest hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása indokolt, míg a IV. r. vádlott esetében – miután külföldön végzett munkájából megfelelő jövedelemmel rendelkezik – a nagyszámú, kibocsátott fiktív számlára és az ezzel okozott kárra figyelemmel pénzmellékbüntetés alkalmazását tartotta szükségesnek.

[12] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket a 2020. évi LVIII. törvény 211. § (2) bekezdése szerint tanácsulésen bírálja el, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket a Btk. 396. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntettének, a Btk. 403. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő számvitel rendje megsértésének büntettének és a Btk. 345. §-ába ütköző és aszerint minősülő hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítse, az I. r. vádlottat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokon kiszabotthoz képest hosszabb tartamú börtönbüntetésre, emellett a Btk. 52-54. §-ai alapján foglalkozástól eltiltásra és a Btk. 61-62. §-ai alapján közügyektől eltiltásra is ítélje, azzal, hogy az I. r. vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmadának letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A IV. r. vádlottat az 1978. évi IV. törvény 64. § (1) bekezdés b) pontja alapján pénzmellékbüntetésre is ítélje, míg a XII. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket a Btk. 396. § (1) bekezdésébe ütköző és az (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntettének, a Btk. 403. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntettének és a Btk. 345. §-ába ütköző és aszerint minősülő bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítse. E bűncselekmények alapján a XII. r. vádlottat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti, az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékű börtönbüntetésre és 52-54. §-ai szerinti foglalkozástól eltiltásra ítélje azzal, hogy a börtönbüntetés végrehajtását az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékben függessze fel, továbbá rendelkezzen arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a büntetés kétharmadának letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, illetve a foglalkozástól eltiltás körében nem lehet gazdasági társaság vezető tisztségviselője, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[13] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indoklásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (1) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mivel tényekből további tényekre a törvényszék helytelen következtetést vont le az I. r. vádlott büntetőjogi felelőségének megállapításakor.

[14] Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy az ítéleti tényállás időszakában az I. r. vádlott ügyvezetése alatt álló kft3 az ítéleti tényállás részét nem képező cégekkel is jelentős mértékű forgalmat bonyolított, amelynek meglétét és összegaszerúségét az elsőfokú bíróság nem cáfolta, így kijelenthető, hogy a védence ügyvezetése alatt álló cég működött, gazdasági tevékenységet végzett. Vitatta az ítélet azon megállapításait, melyek szerint a kft3 Romániába történő értékesítései, az srl1, az srl2 és az srl3 felé az I. r. vádlott tudtával és irányításával történtek, álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján erre helytelen következtetést vont az elsőfokú bíróság. tanú10 és benyújtó3 vallomása alapján ugyanis éppen ellentétes kép rajzolódik ki védence cselekvősége tekintetében: tanú10 elmondta, hogy a cég szabályosan működött, a beszerzések és értékesítések valósak voltak, illetve kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a fenti román cégeket a II. r. vádlotton keresztül tanú12 „hozta”. Mindezeket benyújtó3 tanú is megerősítette, vallomása szerint a román ügyletek kifejezetten tanú10 feladatába tartoztak, azokat teljesen saját hatáskörben intézte, arra nem kellett engedélyt kérnie az ügyvezetőtől sem. Ugyanígy jelentősek a tanú12 tanú által elmondottak, amely szerint ő a három román cégnek gabonát „hajtott fel”, és ennek során került kapcsolatba a kft3-vel, amely cég részéről tanú10-vel tartotta a kapcsolatot.

[15] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le az I. r. vádlott büntetőjogi felelőségének tárgyában, hiszen a fenti tanúvallomások ezt nem támasztják alá, illetve a tanúk szembesítései - melyek tisztázhatták volna e jelentős tények vonatkozásában az ellentmondásokat - elmaradtak. Emellett a romániai ügyletek vonatkozásában - mivel azt nem az I. r. vádlott intézte, a rendelkezésre álló dokumentumok, számlák, szállítólevelek, CMR okmányok alapján abban a téves feltevésben volt, hogy azok valósak és törvényesek - a tévedés mint büntethetőséget kizáró ok miatt sem lehet a bűnösségét megállapítani.

[16] Az I. r. vádlott büntetőjogi felelőségének megállapítása esetén az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazása mellett érvelt, azok ugyanis az üzletszerűséget, mint minősítő körülményt nem tartalmazták, és az elkövetési érték alapján a büntetési tételkeret két évtől nyolc évig terjed, míg az elbíráláskor hatályos szabályok szerint az üzletszerűsége, mint minősítő körülményre figyelemmel a büntetési tételkeret öt évtől tíz évig terjedne. Ezen felül nem volt hatályban azon rendelkezés sem, amely szerint a bíróságnak a büntetés kiszabásakor annak középértékéből kell kiindulnia. Rámutatott arra is, hogy mind a vádirati tényállás, mind az ítéleti tényállás következetesen az áfa levonásba helyezését tartalmazza, ugyanis a kft3 részére az adóhatóság nem utalta ki a levonásba helyezett áfa összegét. Erre figyelemmel - miután az 1/2006. Büntető jogegységi határozat 11/3. pontja kimondja, hogy a visszaigényelt adóösszeg erejéig a költségvetésben a károkozás a visszaigényelt összeg kiutalásával, illetőleg a soron következő adómegállapítási időszakban történő beszámítással következik be, azonban jelen esetben egyik sem valósult meg - kizárólag az adócsalás tényállása merülhet fel.

[17] A büntetés kiszabása körében kiemelte, hogy a II. r. vádlott cselekvőségére figyelemmel eltúlzottan súlyos a büntetlen előéletű védence terhére kiszabott szabadságvesztés, melynek változatlanul hagyása esetén az ítélet belső arányosságának követelménye sérül. Álláspontja szerint a jelentős, a bűncselekmények befejezéséhez viszonyítva több mint 12 év időmúlást sem kellő súllyal vette figyelembe az elsőfokú bíróság, holott a középértékre irányuló szabályok hiányában és a belső arányosság követelményére, valamint arra figyelemmel, hogy az áfa levonásba helyezése történt meg, tényleges kiutalása

nem, indokolt lehet a büntetési tételkeret minimumához közelítő, vagy azzal megegyező eltérés is. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a további enyhítő körülményekre is, arra, hogy a jelen ügyben folyamatban lévő évtizedes tartamú büntetőeljárás során sem indult az I. r. vádlott ellen más eljárás, két gyermeke eltartásáról gondoskodik, bejelentett munkaviszonnyal rendelkezik, továbbá rendszeresen végez közösségi munkát.

[18] Mindezekre figyelemmel elsődlegesen indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján küszöbölje ki, és a Be. § 606. (2) bekezdése szerint változtassa meg akként, hogy az I. r. vádlottat az ellene emelt vádak alól mentse fel, másodlagosan, a bűnösség megállapítása esetén pedig arra tett indítványt, hogy az ítéltábla a szabadságvesztés büntetés mértékét két évben állapítsa meg, és annak végrehajtását próbaidőre függesztesse fel.

[19] Az ítéltábla a törvényszék ítélete elleni fellebbezések elbírálására a 2020. évi LVIII. törvény 211. § (1) és (2) bekezdése, valamint a Be. 598. § (2) bekezdés alapján tanácsulést, majd az I. r. vádlott védőjének kérelmére nyilvános ülést tűzött.

[20] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában példaértékűen elemezte és értékelte a bizonyítékokat, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. Felhívta a figyelmet az I. r. vádlott eljárás során tanúsított időhúzást eredményező taktikájára, újabb és újabb okiratokat csatolt be, melynek hatására számos tanút kellett kihallgatni, visszaidézni, szembesíteni. Egyebekben az átiratában foglaltakat fenntartotta, azzal egyező indítványt tett a bűncselekmények minősítését és a büntetések kiszabását illetően.

[21] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésén a fellebbezésének indokolásával egyezően adta elő perbeszédét.

[22] A IV. r. vádlott védője a nyilvános ülésén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, a pénzmellékbüntetés kiszabására irányuló ügyészi indítvány elutasítása mellett érvelt.

[23] A XII. r. vádlott védője az ítéltábla nyilvános ülésén csatlakozott védenccé fellebbezéséhez. Kifejtette, hogy az ítélet megalapozatlan arra tekintettel, hogy a XII. r. vádlott által kiállított számlák valós gazdasági eseményen alapultak. Emiatt a XII. r. vádlott felmentésére tett indítványt. Arra az esetre, ha az ítéltábla a felmentésre nem lát lehetőséget, a büntetés enyhítését és a XII. r. vádlott bűnügyi költség viselése alóli mentesítését indítványozta.

[24] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez. Kifejtette, hogy az ítéletben felsorolt bűncselekményeket nem követte el. Bűnössége megállapítása esetén a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését kérte.

[25] Az ítéltábla a fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a fellebbezéssel érintett tényállásai vonatkozásában az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdése alapján teljeskörűen felülbírált. A felülbírálat során vizsgálta a fellebbezéssel támadott tényállási pontok megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is. Ugyanakkor a felülbírálat a Be. 590. § (4) bekezdésére figyelemmel nem terjedt ki az I. r. vádlott VII. r., X. r. és XI. r. vádlottakkal összefüggő magatartásának vizsgálatára, tekintettel arra, hogy a VII. r., X. r. és XI. r. vádlottak vonatkozásában hozott felmentő rendelkezések ellen nem jelentettek be fellebbezést, illetve a bejelentett fellebbezést a fellebbviteli főügyészség visszavonta.

[26] A másodfokú bíróság a felülvizsgálat során megállapította, hogy a törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem vétett, és az ítéltábla olyan - az eljárás lefolytatására,

illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést sem tapasztalt, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezte volna.

[27] A vádirat 2016. március 18. napján érkezett az elsőfokú bírósághoz, a törvényszék az akkor hatályos eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően kézbesítette a vádlottak és a védők részére, majd 2016. június 13. napján tárgyalást tűzött október 11-12-13 napjaira. Ezt követően folyamatosan tárgyalta az ügyet, a vádlottakat szakaszosan hallgatta ki, majd a kihallgatásukat követően kerített sort az őket érintő tanúk meghallgatására. Az elsőfokú bíróság - figyelemmel a védelmi indítványokra is - nagyszámú tanúkihallgatást foganatosított, illetve számos tanú vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává. Amennyiben szükséges volt, a törvényszék a vádlottak és a tanúk elé tárta a releváns okiratokat, ezzel, valamint szembesítésekkel próbálta meg tisztázni az ellentmondásokat. Ugyanakkor egyes tanúk szembesítésének elmaradása nem róható a bíróság terhére, mert mindent megtett annak foganatosítása érdekében, a tanúk azonban nem működtek együtt. Így például számtalanszor megkísérelte tanú12 és tanú10 tanúk szembesítését, amely azonban elsősorban tanú10 folyamatos távolmaradására visszavezethetően nem jöhetett létre.

[28] A törvényszék az új büntetőeljárási törvény 2018. július 1. napján történt hatályba lépését követően egyesbíróként folytatta a tárgyalást, azonban csak egy tárgyalási napot tartott, majd az eljárási szabálysértést észlelve ismét tanácsban járt el. Az eljárás során 2020. január 9. napján tanácsváltás történt, emiatt a Be. rendelkezéseinek megfelelően megismételte a korábbi eljárást az iratok részletes ismertetésével, amely a jegyzőkönyvekből is követhető. Itt szükséges rögzíteni azt is, hogy a IV. r. és XII. r. vádlottak éltek az új eljárási törvény biztosította lehetőséggel, és bejelentették, hogy a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondanak; a törvényszék az ehhez fűződő eljárási szabályokat is teljeskörűen betartotta.

[29] Az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette az eljárás során készült szakvéleményeket, valamint az okirati bizonyítékokat, számlákat, mérlegjegyeket, CMR-eket is. Ezzel kapcsolatban jegyzi meg az ítéltábla, hogy az I. r. vádlott többszöri felhívás és határidőhosszabbítás ellenére is csak „csepegtette” az általa becsatolt okiratokat, amely azt eredményezte, hogy az azon szereplő társaságok vezetőit, fuvarozókat, sofőröket több alkalommal is idézni kellett; ez a vádlotti magatartás pedig jelentősen hozzájárult az eljárás elhúzódásához.

[30] A törvényszék az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat az igen hosszúra nyúlt, több, mint 4 éves bizonyítási eljárás során - amely nem a bíróság tétlensége miatt következett be - feltárta, és indokolási kötelezettségének is eleget tett, részletesen indokolta, hogy az I. r. IV. r. és XII. r. vádlottak tagadó vallomásaival szemben a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

[31] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és szakvélemények alapján bemutatta, miként történt a számlázás az I. r. vádlott által vezetett kft3 és a beszállítói között, és rögzítette azt is, hogy a számlák alapján mi állapítható meg az okiratok szerint megvásárolt búza további sorsáról, vizsgálta, hogy a számlák alapján megvásárolt búza hogyan került tovább értékesítésre a bizonylatok szerint a romániai cégek, az srl2, az srl1 és az srl3 részére. Mindezt egybevetette a külföldre szállítást alátámasztandó készített CMR-kel, fuvarokmányokkal, valamint a nemzetközi bűnügyi jogsegély keretében beszerzett adatokkal, miszerint az okmányokon szereplő járművek között egyetlen, ömlesztett, a fuvarokmányon feltüntetett áru fuvarozására alkalmas tehergépjármű sincs, továbbá a járművek egyike sincs a CMR szerinti fuvarozók tulajdonában. Erre tekintettel helyesen következett arra, hogy ezek a fuvarokmányok valótlán tartalmúak, azaz nem alkalmasak a szállítások megtörténetének igazolására.

[32] Vizsgálta a törvényszék azt is, hogy a kft3 beszállítóinak volt-e lehetősége a számlákon szereplő búza megvételére. Ezzel kapcsolatosan részletesen elemezte az érintett cégek gazdasági kapcsolatait, adóbevallásait, bankszámlaforgalmi adatait, anyagi helyzetét, és ezen adatokból helyesen vont következtetést arra, hogy a beszállítás az iratok alapján nem állapítható meg, tekintettel arra, hogy ezek a gazdasági társaságok nem rendelkeztek a gabonavásárláshoz szükséges tőkével, valamint rendre hiányoznak a teljesítést igazoló okiratok, mérlegjegyek, átadás-átvételi elismervények, készpénzfizetési bizonylatok, fuvarokmányok, az áru eredetére vonatkozó okiratok.

[33] A törvényszék a IV. r. vádlott által képviselt kft1 esetében is részletesen bemutatta az általa a kft3 részére kiállított számlákat, az ahhoz kapcsolódó bankszámlaforgalmi adatokat, és helyesen állapította meg, hogy az állítólagos beszerzésekkel kapcsolatban semmilyen okirat nem lelhető fel, emellett a IV. r. vádlott cégének nem volt tőkéje sem a papíron megvásárolt gabona finanszírozására, bankszámla adatai pedig cáfolják a IV. r. vádlott azon védekezését, hogy a kft3 előre fizetett a gabonafelvásárlás során. Mindezt egyebekben a logika szabályai is kizárják, hiszen a kft3 részéről honnan tudták volna előre, hogy ténylegesen mennyiért vesz majd gabonát a IV. r. vádlott cége. Ehhez képest okszerű a törvényszék következtetése, hogy a IV. r. vádlott ügyvezetése alatt álló gazdasági társaság nem vásárolt, és így nem is értékesíthetett gabonát a kft3 részére, erre tekintettel pedig az ennek igazolására kiállított számlák fiktívek, amit alátámaszt az is, hogy – amint arra az elsőfokú bíróság is rámutatott – a IV. r. vádlott a következő évi adóbevallásában a számlázott mennyiséghez képest elenyésző mértékű forgalomról adott számot.

[34] A XII. r. vádlott esetében is logikai hibától mentes a törvényszék mérlegelése. A kft2 tevékenységi körében nem is szerepelt a gabonakereskedelem, és itt is helyesen mutatott rá a törvényszék arra, hogy miért nem fogadható el az előre utalásra irányuló védekezés. A kft2 sem számolt be adóbevallásában ezen tevékenységről, és az állítólagos beszállító sem ismerte a céget.

[35] Az okirati bizonyítékok mellett nagyon sok tanú vallomása is rendelkezésre áll az ügyben, akiknek a vallomását az elsőfokú bíróság részletesen ismertette és elemezte az ítéletében, összevetve azokat az okiratok tartalmával. Kiemelendő a romániai szállításokat állítólag végző ifj. tanú13nak [130], valamint a gabonát cégek ügyvezetőinek, így az srl3 képviselőjének, tanú14-nek [131] és az srl1 képviselőjének, tanú7nak [136] a tanúvallomása, akik cáfolták az egész gabonaügyletet. Mindezt megerősítette a romániai cégek nevében a kft3 számlájára az állítólagosan megvásárolt gabona ellenértékét befizető tanú15, tanú16, tanú17, valamint tanú18 tanúk vallomása [118]-[119], akik egybehangzóan vallották, hogy vevőként szereplő három romániai cég egyikével sincs kapcsolatuk, a pénzt csak azért fizették be, mert őket erre megkérték, az ügyletben szereplő gabonáról ők semmit nem tudnak. Ehhez képest tanú12 tanú a vallomásában [121]-[122] részletesen beszámolt a befizetésekről, annak háttéréről és okáról. valamint az abban részt vett személyek szerepéről. A törvényszék mindezeket a vallomásokat egybevetette tanú10 és benyújtó3 tanúk vallomásaival, akik a kft3 alkalmazottjaiként az I. r. vádlottat mentő vallomást terjesztettek elő, és logikus érvek mentén adott számot arról, hogy az I. r. vádlott védekezésével együtt miért nem fogadta el azokat. Nem alapos tehát az I. r. vádlott védőjének hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte tanú10 és benyújtó3 tanúk vallomásait, értékelte, de nem fogadta el azokat.

[36] Minderre tekintettel azon védelmi hivatkozás, hogy az I. r. vádlott nem tudott a romániai gabonaügyletekről, mivel azt a cég alkalmazottai tanú10 és benyújtó3 tanúk intézték, nem megalapozott, figyelemmel arra is, hogy az I. r. vádlott folyamatosan bizonyítékokat terjesztett elő annak alátámasztására, hogy a szállítások a kiállított okiratok szerint történtek, ez pedig nem történhetett másként, mint ahogy azt a törvényszék is

megállapította, hogy az I. r. vádlott irányította a cselekményeket, és tudomása volt annak minden mozzanatáról.

[37] A feltárt bizonyítékokra figyelemmel a vádlottak védekezése nem fogadható el, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, így az I. r. és a XII. r. vádlottak felmentésére irányuló fellebbezés az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett és részletezett, majd logikailag helytállóan értékelt bizonyítékok felülmérlegelését célozza, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállásra tekintettel nem kerülhetett sor.

[38] Az elsőfokú bíróság által a logika szabályainak megfelelően értékelt bizonyítékok alapján megállapított tényállás túlnyomórészt összhangban áll a feltárt bizonyítékokkal, így az a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, azt azonban az iratok tartalma alapján az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az alábbiak szerint pontosítja, illetve kiegészíti:

- Terhelt2 IV. r. vádlott 3. sorszám alatt feltüntetett elítélése kapcsán az elsőfokú bíróság határozatának száma helyesen 9.Fk.402/2007/313.,
- a [39] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 529.236.000,- Ft,
- a [42] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 44.921.796,- Ft,
- a [47] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 755.461.599,- Ft,
- az [50] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 803.287.853,- Ft,
- az [53] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 366.057.408,- Ft,
- az [56] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 35.640.000,- Ft,
- az [59] bekezdésben szereplő táblázatban feltüntetett számlák bruttó összege: 126.700.080,- Ft,
- a [60] bekezdésben írt Áfa összege helyesen 445.217.588,- Ft. Kiegészíti az ítéltábla ezt a bekezdést azzal is, hogy a kft3 az Áfát nemcsak jogosulatlanul levonásba helyezte, hanem azt jogosulatlanul vissza is igényelte: a fenti összegből 2008. július 3. napján 42.147.000,- Ft, 2008. augusztus 4. napján 39.231.000,- Ft, 2008. augusztus 13. napján 8.016.000,- Ft, 2008. augusztus 18. napján 2.802.000,- Ft, 2008. szeptember 10. napján 58.360.000,- Ft, 2008. október 6. napján 16.734.000,- Ft, 2008. december 3. napján 76.262.000,- Ft, azaz mindösszesen 243.552.000,- Ft Áfa visszaigénylés kiutalásra került a társaság részére, 6.000,- Ft összegben pedig 2008. december 20. napján átvezetésre más adónemre.

[39] Az így helyesbített tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, erre figyelemmel az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése szerint a helyesbített, illetve kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

[40] A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, a terhükre megállapított bűncselekmények minősítésével azonban az ítéltábla az alábbiak szerint nem értett egyet.

[41] A fellebbviteli főügyészség helyesen mutatott rá arra, hogy a 1/2006. Büntető Jogegységi Határozatra figyelemmel a Btk. 2. §- alapján a terheltekre nézve az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása a kedvezőbb. A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség a B.836/2010/88. számú vádiratának 16. oldalán a vád tárgyává tette a jogosulatlan visszaigénylést is. Ennélfogva – függetlenül attól, hogy azt az ügyész nem minősítette be – a fenti jogegységi határozat alapján az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerint az I. r. vádlott terhére a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdésébe minősülő, két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető adócsalás büntette mellett a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és - az okozott kár összegére és az üzletszerűsége figyelemmel - a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő, öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető csalás büntettét is meg kell állapítani. Így a halmazati szabályokra figyelemmel az I. r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén a büntetési tétel öt évtől tizenöt évig, a Btk. alkalmazása esetén öt évtől tizennégy évig terjedő szabadságvesztés; erre tekintettel az I. r. vádlott vonatkozásában az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása egyértelműen kedvezőbb.

[42] Ugyanígy a jogegységi határozat alapján a IV. r. vádlott terhére a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és - az okozott kár összegére és az üzletszerűsége figyelemmel - a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő, öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető bűnsegédként elkövetett csalás büntettét, a XII. r. vádlott terhére pedig a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és - az okozott kár összegére és az üzletszerűsége figyelemmel - a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő, kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető bűnsegédként elkövetett csalás büntettét kell megállapítani. A büntetési tételeket figyelembe véve megállapítható, hogy azok a IV. r. és XII. r. vádlott esetében megegyeznek, a halmazati szabályok alapján – az elkövetéskor hatályos törvény szerinti helyes minősítés esetén – öt évtől tizennégy évig, illetve két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés. Ugyanakkor - annak ellenére, hogy az 1978. évi IV. törvény az elkövetéskor nem tartalmazta a középértékes szabályt, a Btk. viszont igen, - mivel a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezések a Btk. alkalmazása esetén kedvezőbbek, vonatkozásukban is az elbíráláskori törvény alkalmazása eredményez enyhébb elbírálást, függetlenül attól, hogy a IV. r. vádlott esetében a pénzmellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések enyhébbek, mint a Btk. pénzbüntetéssel kapcsolatos szabályai.

[43] Minderre tekintettel az ítéltábla Terhelt1 I. r. vádlott cselekményeit költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont), számvitel rendje megsértése büntettének (Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont), folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §), Terhelt2 IV. r. vádlott cselekményeit bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont), bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének (Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont), bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §), Terhelt5 XII. r. vádlott cselekményeit bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont), bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének (Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont), bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősítette, azzal, hogy a terheltek a közbizalom elleni bűncselekményt a 36/2007. BK véleményben kifejtettek figyelemmel folytatólagosan valósították meg.

[44] A törvényszék az enyhítő és súlyosító körülményeket nagyrészt helyesen vette számba, azonban az I. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülmény az okirattal igazolt közösségi tevékenysége, súlyosító körülmény ugyanakkor mindhárom vádlott

vonatkozásában a folytatólagos elkövetés, IV. r. vádlott esetében az is, hogy folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el a jelen eljárásban elbírált bűncselekményeit.

[45] Az így kiegészített büntetéskiszabási körülmények mellett is azonban az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések és mellékbüntetés törvényes. A büntetés kiszabása során külön kiemelandó, hogy az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkelye szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a bíróság tisztességesen, ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Magyarország Alaptörvénye is hasonlóképpen rendelkezik a XXVIII. cikkben, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el, illetve ugyanezen elvek mentén fejtette ki álláspontját az Alkotmánybíróság is a 2/2017. (II.10.) AB határozatában.

[46] A bíróságnak ezért - figyelemmel a nemzetközi jog és az Alaptörvény rendelkezéseire, valamint az Alkotmánybíróság gyakorlatára - a jelentős, tizenkét évet meghaladó időmúlást a büntetés kiszabása során mindenképpen értékelnie kellett. Erre tekintettel az ítéltábla lehetőséget látott az ún. enyhítő szakasz alkalmazására, az I. r. és IV. r. vádlott esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában, a XII. r. vádlott esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjában írt rendelkezéseknek megfelelően.

[47] A joghátrány meghatározásakor a büntetés generális és speciális célja mellett figyelemmel kell lenni a büntetés kiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, az elkövető személyének társadalomra veszélyességére, a fokozatosság elvére, a belső arányosság és a tett arányos büntetés kiszabás követelményére is.

[48] Az I. r. vádlott esetében feltárt személyi és tárgyi tényezőket egybevetve az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által meghatározott tartamú szabadságvesztés igazodik az enyhítő és a súlyosító körülményekhez, a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok elérését megfelelően szolgálja, továbbá összeegyeztethető a Btk. 80. § (1) bekezdésében írt büntetés kiszabási elvekkel is. Emiatt – miután a törvényszék által meghatározott joghátrány megfelel a belső arányosság követelményének és a fokozatosság elvének is – az ítéltábla sem a büntetés súlyosítását, sem annak enyhítését nem tartotta szükségesnek.

[49] A IV. r. vádlott esetében az ítéltábla egyetértett a törvényszékkel abban, hogy pénzbüntetés alkalmazására nincs törvényes lehetőség. A Btk. 50. § (2) bekezdése ugyanis pénzbüntetés kiszabását a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt szabadságvesztésre ítélt elkövetővel szemben csak akkor teszi lehetővé, ha az elkövetőnek megfelelő jövedelme vagy vagyona van. Jelen ügyben ez utóbbi feltétel azonban a IV. r. vádlott vonatkozásában nem állapítható meg, mindössze a terhelt öt évvel ezelőtt, a 2016. október 12. napján tartott tárgyaláson tett nyilatkozata áll rendelkezésre, amely szerint akkor 1.160,- euro jövedelemmel rendelkezett.

[50] A XII. r. vádlottal szemben a törvényszék által kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés az ítéltábla megítélése szerint szükséges és egyben elégséges, arányos büntetés, amely ennyi idő elteltével alkalmas a büntetési célok eléréséhez, enyhébb büntetés alkalmazása súlytalan lenne.

[51] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság Terhelt I. r. vádlottat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékű börtönbüntetésre, a Btk. 52-54. §-ai alapján foglalkozástól eltiltásra, mellékbüntetésül a Btk. 61-62. §-ai alapján közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy az I. r. vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmadának letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra,

továbbá a foglalkozástól eltiltás körében nem lehet gazdasági társaság vezető tisztségviselője. Terhelt2 IV. r. és Terhelt5 XII. r. vádlottakat ugyancsak a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti, az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékű börtönbüntetésre és 52-54. §-ai szerinti foglalkozástól eltiltásra ítélte azzal, hogy a börtönbüntetés végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékben felfüggesztette, és a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a büntetés kétharmadának letöltését követően bocsáthatóak feltételes szabadságra, illetve a foglalkozástól eltiltás körében nem lehetnek gazdasági társaság vezető tisztségviselői. Az ítéltábla a 8/2015. (IV. 17.) AB határozat 1. pontja szerint vizsgálta, hogy a felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt IV. r. és XII. r. vádlottak esetében lehetőség van-e előzetes bírósági mentesítésre, azonban úgy ítélte meg, hogy arra a terhelték a nagyszámú halmazatra, a bűncselekmények jelentős tárgyi súlyára és a folytatólagos elkövetésre figyelemmel nem érdemesek.

[52] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben, így a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezések helyességét is, és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek. Ezzel kapcsolatban utal a másodfokú bíróság arra, hogy a Be. 76. § (1) bekezdés a) pontja alapján a költségkedvezmény csak kirendelt védő díjára és költségére terjed ki, így a XII. r. vádlott az ezt meghaladó egyéb bűnügyi költség viselésére köteles.

[53] Mindezek alapján az ítéltábla a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a Győri Törvényszék 21.B.104/2016/520. számú ítéletét megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit azonban – mivel azok törvényesek voltak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2020. január 9. napját megelőző tárgyalási napok feltüntetését mellőzte, helyesbítette továbbá az I. r. vádlott személyi igazolványának számát.

[54] Az ítéltábla a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről és a kirendelt védő díjával kapcsolatban keletkezett költség megfizetésére a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján az IV. r. vádlottat kötelezte, míg a XII. r. vádlott vonatkozásában ugyancsak a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költségről a XII. r. vádlott költségkedvezménye okán a Be. 576. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az az állam terhén marad.

Győr, 2021. július 7.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Péntek László sk.
bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ezen ítélete, és az abban foglalt változtatással a Győri Törvényszék 2020. december 16. napján kelt 21.B.104/2016/520. számú ítélete Terhelt1 I. r., Terhelt2 IV. r. és Terhelt5 XII. r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerős.

Győr, 2021. július 7.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke